

μάθανε πῶς σ' ἀγαπῶ κ' ἐστέσα δὴ βαῖδα
 γὰρ ἔγωγε μουνε μαργιόλικο κ' ἔκαμ' ἀναγυρίδα
 Κρήτ. Πβ. ἀναγυρία, ἀπογυρίδα. Ἡ λ. καὶ ὡς
 τοπ. Κάρπ. Νάξ. β) Περιφερική, ἐλικοειδὴς ὁδὸς
 Κρήτ. Συνών. ἀγανξά 2, ἀναγανξά. γ) Περι-
 φορὰ νεκροῦ ἢ εἰκόνων κατὰ τὴν λιτανείαν Κύθηρ. δ)
 Περιπατος Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Κάναμε μιὰν
 ἀναγυρίδα ἔς τὰ περιβόλια Λεξ. Πρω. Κάνομε κάθε βράδυ
 μιὰν ἀναγυρίδα ἔς τὴν ἀκροθαλασσίαν Λεξ. Δημητρ. Συνών.
 βόλτα. 2) Ἐπιστροφή, ἐπάνοδος Κάρπ.: Ἄσμ.
 εἰς τὴν ἀνευρίαν μου κ' εἰς τὸ τραοῦσμά μου,
 ἔγνα μ', ὁ πρωτοθεριστὴς ἠτιπολοήθηκέν μου
 (τραοῦσμα = τραγούδι, τραγούδι. ἠτιπολοήθηκέν =
 ἀνταπέν).

ἀναγυρίζω Ἄνδρ. Ἡπ. Κρήτ. Πελοπ. (Λακων.
 Μάν. Οἶν.) κ. ἀ. — Λεξ. Δεξ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Δημητρ.
 ἀναγυρίζουν Σκόπ. Σάμ. κ. ἀ. ἀνεγυρίζω Ἄνδρ. Θήρ.
 Θράκ. (Περίστασ.) Α.Κρήτ. Κάρπ. Κάσ. Σέριφ. ἀνεγυ-
 ρίζω Σίφν. ἀνευρίζω Κάρπ. Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.
 Βόθρ.) ἀναυράω Ἡπ.

Τὸ μεσν. ἀναγυρίζω. Περί τῆς λ. πβ. ΣΨάλτην ἐν
 Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 29 κέξ.

Α) Ἀμβτ. 1) Ἐπιστρέφω, ἐπανέρχομαι Κρήτ. Πε-
 λοπ. (Λακων.) — Λεξ. Δεξ.: Ν' ἀναγυρίσης γλήγορα Λακων.
 Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Φραντζῆ Χρον. 129, 17Ρ (ἔκδ. Βόν-
 νης) «ἐκ τῶν ἐκεῖθεν ἀνεγυρίσαμεν». 2) Περιφέρομαι
 ἐδῶ καὶ ἐκεῖ Λεξ. Ἐλευθερουδ. Δημητρ.: Ἀναγύριζε τ' ἀπό-
 γεμα ἔς τὰ σοκάκια Λεξ. Δημητρ. 3) Παρεκκλίνω τῆς
 εὐθείας ὁδοῦ, ἀλλάζω διεύθυνσιν, λοξοδρομῶ Θράκ. (Περί-
 στασ.) Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπ. (Μάν.) κ. ἀ.:
 Ἀνεγυρίζ' νὰ μὴ μὲ δῇ Περίστασ. Ἀποκεῖ ν' ἀναγυρίσης
 Κρήτ. Θὰ πάω ν' ἀνευρίσω, γιατί θέλω νὰ μὴ μὲ δῇ κάνεις
 Ἀπύρανθ.

Β) Μετβ. 1) Ἀναστρέφω, ἀντιστρέφω Ἄνδρ. Νάξ.
 (Βόθρ.) Σάμ. Σίφν. κ. ἀ. — Λεξ. Δεξ.: Ἀνεγύρισε τὸ πιάνο
 — τὸ πιάνο κτ. Βόθρ. Ἀνεγύρισε τὸ στρώμα ἔς τὸν ἥλιο
 Σίφν. Τὰ ροῦχα μου παλαιώσανε τοιαῖ θὰ τ' ἀνεγυρίσω
 Ἄνδρ. || Παροιμ. Σύντροφι, κὶ ἂν οὐμιλοῦμι, ἀναγύριζε τὴν
 πίττα (καὶ περὶ ἄλλα ἀσχολούμενοι δὲν πρέπει νὰ παρα-
 μελῶμεν τὸ κύριον ἡμῶν ἔργον) Σάμ. β) Μεταστρέφω
 τὰ λεγόμενα, ὁμιλῶ μετὰ περιστροφῶν Λεξ. Δημητρ. γ)
 Ἀνακατώνω, ἀνασκαλεύω Θήρ. Κάρπ. Κρήτ. Σέριφ. κ. ἀ.
 — Λεξ. Βλαστ.: Ἀνεγυρίζω τοῖς σταφίδες Θήρ. || Παροιμ.

Π' ἀνεγυρίζει τὰ πηλὰ | ἔς τὴ μέση πέφτει καὶ βουλᾶ
 (ὁ ἀρεσκόμενος εἰς σκάνδαλα βλάπτεται πρῶτος αὐτὸς
 καὶ δυσφημεῖται) Α.Κρήτ. δ) Ἐρευνῶ περιτρέχων πρὸς
 ἀνευρεσιν πράγματος Ἡπ. Θήρ. Πελοπ. (Λακων.): Ὅλον
 τὸν κόσμον ἀνεγύρισα γιὰ νὰ βρῶ ἓνα πορτοκάλι Θήρ.
 Τὰ τοιλικρωτὰ ἀναγυρίσαν τὸν μύλο, μὰ δὲν ἤβρανε τὸ γέρω
 (τοιλικρωτὰ = καλικάντζαροι) Λακων. ε) Προσέχω πολύ,
 φυλάττω τι Σίφν.: Ἀναγυρίζει τὰ ροῦχα του γιὰ νὰ τὰ χῇ.
 Διὰ τὴν σημ. πβ. Ἐρμονιακ. στ. 1846 (ἔκδ. ΔΜαυροφρ. σ. 143)
 «ὄψιν γὰρ ποσῶς οὐ βλέπει, | βασιλέαν οὐ φροντίζει, | οὐ
 σοφὸν ἀναγυρίζει». 2) Ἐπιστρέφω τι, ἰδίᾳ ἐμπαιγμὸν
 ἢ χλεύην Κρήτ.: Τοῦ ἀναγύρισε δὸ λόγο (ἐνν. τὸν ὑβρι-
 στικόν). β) Χλευάζω, ἐμπαίζω τινὰ Κάρπ. Κρήτ.: Τὸν
 ἀνεγύρισε καὶ τοῦ πε πολλὰ Κάρπ. 3) Ἀποποιῶμαι,
 περιφρονῶ Κρήτ. Σέριφ.: Δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀναγυρίσης
 ἐκεῖνο τὸ γαβρό, εἶναι καλὸς Κρήτ. Ἀναγυρίζει τὰ φαγητὰ
 Κρήτ. Σέριφ. Τὸ πρόβατο ἀναγυρίζει τὰ χόρτα ποῦ ν'
 ἀπάνω ἔς τὴ γοπρὲ Κρήτ. || Γνωμ. Γιὰ τὴν καινοτομία
 στρατὰ τὴν παλαιὰ μὴ δὴν ἀναγυρίζης (μὴ περιφρονῇς τὰ

παλαιὰ χάριν τῶν νέων) αὐτόθ. β) Ἀθετῶ Κρήτ.: Ἀνα-
 γύρισα τὸν λόγο μου. Μὲ προσκάλεσε νὰ φάω καὶ τώρᾳ
 τ' ἀναγυρίζει. Συνών. ἀνακαλῶ. 4) Παρεκκλίνω, ἀπο-
 μακρύνω τι ἀπὸ τινος Ἡπ. Κάρπ. Κρήτ. Κύθν. Νάξ.:
 Ὁ Θεὸς ν' ἀναυράῃ τὸ κακὸν Ἡπ. || Ἄσμ.

Θάλασσα, τὸ πουλλάτοι μου ἀτὴ σου τὸ γνωρίζεις
 τὸ ἀπ' τὰ μεῖα τὰ σύματα νὰ μοῦ τ' ἀνευρίξης
 Κύθν.

Π' ὅλες τὲς πόρτες πάρτε με, π' ὅλες γυρίσετε με,
 ποὺ τῆς βασιλοπούλ-λας μου ἀνευρίσετε με

Κάρπ. β) Ἀποφεύγω τινὰ Κρήτ.: Ἄσμ.

Μὰ μετὰ ποιό, ἔς τὴ δίστι σας, θενὰ μαλώσω πλὸς μου,
 ἀνεῖν κὶ ὅλοι μὲ τρέμουνσι κὶ ἀναγυρίζουσὶ με;

5) Πείθω, παραπείθω τινὰ νὰ κάμῃ ἄλλως παρὰ ὡς
 ἐσκέπτετο Σκόπ.: Μὴν τ' ἐς τέτοια καὶ τοὺν ἀναγυρίζ'.
 Πρῶτα μ' ἀναγύρισις νὰ πάμι κὶ τώρᾳ δὲν ἔρχισι. Μὴ μ' ἐς
 τέτοια, γιατί ἀναγυρίζουμι.

Μετοχ. ἀναγυρισμένος 1) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον σέβε-
 ται τις ἢ ἀποφεύγει νὰ τὸν προσβάλῃ ἀναγυρίζων τὴν
 ὑπεροχὴν του Κρήτ.: Ἄσμ.

Ποῦ θενὰ βγῇ ἔς τὸν Ὀμαλὸ νὰ ν' ἀναγυρισμένος
 Λακκίωτ' ἂς κάνῃ σύντεκνο καὶ Σφακιανὸ κουμπάρο.

Μονό ναι τῶν ἐννεὰ ἀδερφῶν τῶν ἀναγυρισμένων.

2) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον ἀποφεύγει τις ὡς πάσχοντα
 ὑπὸ λώβης Κάρπ.

ἀναγύρισι ἢ, ἀμάρτ. ἀνεγύρισι Σίφν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγυρίζω.

Ἡ μεγάλη προσοχή.

ἀναγύρισμα τό, Κρήτ. Πελοπ. (Λακων. Μάν.) Σέριφ.

ἀναυρίσμα Κάρπ. ἀνεγύρισμα Κάρπ. Σέριφ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγυρίζω.

1) Τὸ νὰ ἀνακατώνῃ, ἀνασκαλεύῃ τίς τι Κάρπ. Συνών.
 ἀνακάτεμα, ἀνακάτωμα. β) Τὸ ἀνασκαπτόμενον

διὰ τοῦ ρύγχους τοῦ χοίρου μέρος Σέριφ. 2) Περι-
 στροφή καὶ δὴ δημητριακῶν καρπῶν ἐν κοσκίνῳ κατὰ τὸ
 κοσκίνισμα, καθ' ἣν ἐπιτολάζουν τὰ σκύβαλα, ἄχυρα κτ.

Σέριφ. 3) Περίοδος, ἐπάνοδος, ἐπὶ χρόνου Πελοπ.

(Λακων. Μάν.): Τοῦ χρόνου τ' ἀναγύρισμα Λακων. || Ἄσμ.

Μὲ καλοστράδις ὁ Θεὸς | ἔς τοῦ χρόνου τ' ἀναγύρισμα

κ' ἔκαμα καὶ καλὸ παιδί

Μάν. 4) Ἐμπαιγμός, χλεύη Κρήτ. 5) Ἀπομάκρυν-
 σις ἀπὸ τινος, ἔνεκα μεταδοτικῆς νόσου Κάρπ.

ἀναγυριστής ὁ, ἀμάρτ. ἀνευριστής Κάρπ. Θηλ.

ἀνεγυρίστρα ἢ, Τῆν. (Κωμ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγυρίζω.

1) Θηλ. ὁ αὐλόγυρος τοῦ στάβλου Τῆν. (Κώμ.) 2)

Ἄρσ. ὁ ὁμιλῶν μὲ ὑπαινιγμούς Κάρπ. Πβ. ἀναγυρι-
 στικός.

ἀναγυριστικά ἐπίρρ. Κρήτ. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

ἀναυριστικά Κυκλ. ἀλαγυριστικά Κρήτ. ἀνεγυριστικά

Α.Κρήτ. ἀνευριστικά Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναγυριστικός.

Μὲ ὑπαινιγμούς, πλαγίως, παραβολικῶς ἐνθ' ἀν.:

Ἀναγυριστικά τὰ λές τὰ λόγια σου Κρήτ. Μοῦ τό πε ἀνα-

γυριστικά αὐτόθ. Πάντ' ἀνευριστικά μιλεῖ Κάρπ.

ἀναγυριστικός ἐπίθ. Κρήτ. (Ρέθυμν. κ. ἀ.) — ΙΚον-

δυλάκ. Πατούχ. 89 ἀνεγυριστικός Α.Κρήτ. ἀναγυρι-

σικά τά, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναγυριστής. Ὁ τύπ. ἀνεγυριστικός

καὶ ἐν Στάθῃ πρᾶξ. Γ στ. 353 (ἔκδ. ΚΣάθα 166).

1) Ἀλληγορικός, παραβολικός, οὐχὶ σαφὴς ἔνθ' ἀν.: *Λόγια ἀναγυριστικά* Ρέθυμν. *Ἐλεγα κάμμι ἀναγυριστική μαντινάδα* ΙΚονδυλάκ. ἔνθ' ἀν. || Ἄσμ.

Δίμουρα μ' ἀγαλξάσουσον γαί ψεύτικα μ' ἐφίλεις
κι ἀναγυριστικά 'σανε τὰ λόγια ποῦ μοῦ 'μίλεις
(*δίμουρα* = διπρόσωπα) Ρέθυμν. Ἡ σημ. καὶ ἐν Στάθῃ ἔνθ' ἀν. «ἀμὲ μὰ δὲν ἐγροίκησα τ' ἀνεγυριστικά σου, | μὰ τὴ ρεσπότη, δάσκαλε, σὰν ἔπρεπε ἡδιδιά σου». 2) Τὸ οὐδ. τοῦ πληθ. ἀναγυριστικά τά, ἡ ἀμοιβή διὰ τὸ γύρισμα παλαιῶν ἐνδυμάτων *Λεξ. Δημητρ.* Συνών. *γυριστικά* (ιδ. *γυριστικός*). Πβ. ἀναγυρίζω Β 1.

ἀνάγυρος ὁ, (I) Κρήτ. Λευκ. Στερελλ. (Λαμ.) Χίος κ. ἀ. ἀνάγιουρος Πελοπν. (Μάν.) ἀνάυρος Κέρκ. (Ἀργυροῦδ.) ἀλάυρος Κάρπ. ἀνόγυρος Χίος ἀλόγυρος Ἴων. (Σμύρν.) Κεφαλλ. Πάρ. Σῦρ. Χίος — Κορ. Ἄτ. 4, 8.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. γῦρος.

1) Δρόμος κυκλοειδὴς καὶ μὴ κατ' εὐθείαν φέρων, περίοδος, λοξοδρομία ἔνθ' ἀν.: *Ἐκαμα μεγάλ' ἀνάγυρ' ὥστε νὰ 'ρθω* Κρήτ. *Γιὰ νὰ 'ρθῃς 'ς τ' ἀδέλι μὴ βὰς τὸ δρόμο, παρὰ νὰ περάσῃς ἀπὸ τὸ παράστρατο, ἀπὸν δὲν εἶν' ἀνάγυρος αὐτόθι. Κάμαμε ἓνα ἀλόγυρο γιὰ νὰ τὸ 'βρωμε* Σῦρ. *Ἐκαν' ἐν' ἀνάυρο κ' ἐγύριζ' ἀπ' ἄλλη σιράτα 'ς τὸ σπῖτι* Ἀργυροῦδ. Συνών. ἀπόγυρος. 2) Σύμπραξις πολλῶν πρὸς ἐργασίαν ἀπαιτοῦσαν πολλὰς χεῖρας Κρήτ.: *Ἀνάγυρο θέλει αὐτὴ ἡ δουλειά.*

ἀνάγυρος ὁ, (II) Δλημάδ. Δασικ. βλάστ. Ἑλλάδ. 84 ἀρούνος Σύμ. ἀρούνας Σύμ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀνάγυρος. Ὁ τύπ. ἀρόϋνος ἐκ τοῦ *ἀνόϋρος κατ' ἀντιμετάθεσιν τῶν φθόγγων ν καὶ ρ. Πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,432, Ἀκαδ. Ἀναγν. (1915) 3,75 καὶ ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾶ 45 (1933) 370 κέξ.

Τὸ φυτὸν ἀνάγυρις ἢ δύσοσμος (*anagyris foetida*) τῆς τάξεως τῶν ἐλλεβοκάρπων (*rapillionaceae*) φυτὸν δηλητηριώδες καὶ δύσοσμον. Συνών. ἀζωγυρῆς, ἀζωγύρι, ἀζώγυρος, ἀναγυρῆς, ἀναγύρι, βρομοκλάρι, βρομοξυλῆς. [**]

ἀνάγω ἀμάρτ. ἀνάγον Λέσβ. ἀνάζω Ζάκ. Πελοπν. (Καρδαμ. Λακων. Μάν. Ὀλυμπ.) Μετοχ. ἀναοῦσα Πελοπν. (Καρδαμ. Λακων. Μάν.) — (Ἀθηνᾶ 37 (1925) 184) ἴναοῦσα Πάρ.

Τὸ ἀρχ. ἀνάγω = ἐγείρω, σηκώνω. Διὰ τὸν καταβιβασμὸν τοῦ τόνου εἰς τὴν μετοχ. ἀναοῦσα ιδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,121.

Α) Μετβ. 1) Ἐγείρω, ὑψώνω τὴν χεῖρα ἀπειλητικῶς Πελοπν. (Μάν. Ὀλυμπ.): *Ἀναξε τὸ χέρι σου καὶ βλέπουμε!* (ἀπειλή πρὸς τὸν ἀπειλοῦντα ὅτι θὰ κτυπήσῃ) Μάν. Καὶ κατὰ παράλειψιν τοῦ ἀντικ.: *Σὲ ποῖον νομίζεις ὅτι ἀνάξεις; εἶναι κοντὸ τὸ χέρι σου νὰ βαρέσῃ ἐμένα!* Ὀλυμπ. *Ἀναξε νὰ τὸνε βαρῇ μὲ τὸ ξύλο* Μάν. *Ἀπάνω π' ἀναξε γιὰ νὰ μὲ βαρέσῃ τοῦ χώνω* δγὸ γουστουκῆς Ὀλυμπ. *Σὺ ν' ἀνάξῃς κ' ἐκείνη νὰ κροῦῃ ἢ νὰ βαρῇ* (φρ. ἀστεία λεγομένη ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ πρὸς τὸν γαμβρόν, ὅταν τοῦ παραδίδῃ τὴν νύμφην) Μάν. Πβ. ἀναξερβίζω. β) Προσποιούμαι ὅτι θὰ χτυπήσω, ἀπειλῶ Πελοπν. (Μάν.): *Ἀνάζω τὸ σκυλλί μὲ τὸ ξύλο.* 2) Μετακινῶ τι πρὸς τὰ ἐμπρὸς Πελοπν. (Μάν.): *Ἀνάζω τὸ σύνορο.* 3) Αὐξάνω, μεγαλώνω τι Πελοπν. (Μάν.): *Θὰ ἀνάζω τὸ σπῖτι μου.*

Β) Ἀμτβ. 1) Προσπαθῶ νὰ σηκωθῶ Πελοπν. (Μάν.): *Τί ἀνάξεις τόσες φορὲς καὶ δὲ σηκώνεσαι;* 2) Κινοῦμαι, παρέχω σημεῖα ζωῆς Ζάκ. Λέσβ. Πελοπν. (Μάν.): *Δὲν ἀνάξει* Μάν. *Οὔτε μιλεῖ οὔτε ἀνάξει* Ζάκ. || Φρ. *Ψ'χὴ δὲν*

ἀνάξ' (οὐδεὶς φαίνεται) Λέσβ. Συνών. *σαλεύω*. 3) Ὑπερβάλλω εἰς ἀγώνισμα, ὑπερτερῶ Πελοπν. (Καρδαμ. Λακων. Μάν.): *Ξαναπήδηξα κι ἀναξα ἓνα χνάρι* Λακων. *Ρίχνω τὸ λιθάρι καὶ σιγὰ σιγὰ ἀνάζω αὐτόθι.* 4) Αὐξάνομαι Πελοπν. (Μάν.): *Ἡ μέρα ἀπὸ τ' ἀγι - Ἀντροῦς ἀνάξει.* *Τὰ πρόβατα ἀνάζουν* (παράγουν περισσότερην ποσότητα γάλακτος).

Ἡ μετοχ. ὡς οὐσ. 1) Πηγὴ (ὡς ἀνάγουσα τὸ ὕδωρ, ἀναβρύνουσα) Πάρ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀναβάλλουσα. 2) Ἀνωφέρεια, ἐν τῇ μεταφ. φρ.: *Ὁ ἄρρωστος πάει πότε τὴν ἀναοῦσα καὶ πότε τὴν καταοῦσα* (πότε καλυτερεύει, πότε χειροτερεύει. Συνών. φρ. *πάει πότε τὸν ἀνήφορο, πότε τὸν κατήφορο*) Πελοπν. (Καρδαμ.)

ἀναγωγή ἡ, Καππ. (Σιλ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀναγωγή, ὅπερ παρὰ τοῖς μεταγν. ἐδήλου καὶ τὴν τῶν φυτῶν περιποίησιν.

Ἀγωγή, παίδευσιν.

ἀνάγωγος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνάγωγος = ἀτίθασος, ἀδάμαστος.

Ὁ ἐστερημένος ἀγωγῆς, ὁ κακῶς ἀνατεθραμμένος: *Ἀνάγωγος ἄνθρωπος.* *Ἀνάγωγο κορίτσι - παιδί.* Ἡ σημ. καὶ μεταγν.

ἀναγωνιάζω ἀμάρτ. ἀναωνιάζω Κάρπ. ἀνω-
νιάζω Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. γωνιάζω.

Ὁργώνω τὸν ἀγρὸν διαγωνίως. Συνών. ἀνακεφαλίζω.

ἀναγώνισμα τό, ἀμάρτ. ἀναώνισμα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγωνιάζω.

Τὸ διαγώνιον ὄργωμα τοῦ ἀγροῦ: *Ἡ τέχνη τοῦ ζευγᾶ εἶναι τ' ἀναώνισμα.* Συνών. ἀνακεφαλίσμα.

ἀναδακκώνω ἀμάρτ. ἀνεδακώνω Μύκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. δακκώνω.

Δάκνω: *Ἀνεδακώνω τὰ χεῖλη μ'.*

ἀναδακρύζω Ἀθην. Αἴγιν. Κάρπ. Ρόδ. — ΚΚρυ-
στάλλ. Ἔργα 2,128 ΓΒλαχογιάνν. Μεγάλ. χρόν. 119
— Λεξ. Δεῆκ Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. δακρύζω.

Δακρύω ἔνθ' ἀν.: *Ὁ ξένος ἀναστέναξε βαθῆς, καὶ εἶπε*
κι ἀναδάκρυσεν ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἀν. || Παροιμ. *Ἀφοῦ*
'ποκλάψαν οἱ γραιῖς, ἀναδάκρυσεν κ' ἡ χήρα (ἐπὶ τῶν παρα-
καίρως πρᾶττόντων τι) Κάρπ. || Ἄσμ.

Γῆς καὶ περιθαλάσσια κλαίω κι ἀναδακρύζω
Ἀθην.

Σύρνει ἡ κόρη τὸ νερὸ καὶ μάτια δὲν κοιτάζει,
'ς τοῖς τριαντατέσσερες σικλῆς κινᾷ κι ἀναδακρύζει
Ρόδ.

Σήκωσε ἡ γραιὰ τὴ ρόκκα, | χαμωγέλασε τ' ἀγώρι,
ἀναδάκρυσεν ἡ κόρη

Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀναδακρυώνω.

ἀναδάκρυσμα τό, Λεξ. Δεῆκ

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναδακρύζω.

Τὸ νὰ δακρύζῃ τις, δάκρυσμα.

ἀναδακρυώνω Κρήτ. Κάρπ. — (Νεοελλ. Ἀνάλ.
Παρνασσ. 1,144) ἀναδακρυώνου Θράκ. (Αἴν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. δακρυώνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Μπεργαδ. Ἀπόκοπ. στ. 267 (ἐκδ. ÉLegrand
Biblioth. grecq. vulg. 2,107) «μ' ἓνα ὀμμάτιν νὰ γελᾷ,
μ' ἄλλον ἀναδακρυώνει» (διορθωτέον: ἄλλο ν' ἀναδα-
κρυώνει).

